

друго мѣсто да ся упокои. Но ноцъ-та бѣше облачна и тъмна, защо то не ся видѣше ни-то една звѣзда. Въ такъвъ мрачинѣ Неискуство ся боеше да помърдне да не бы нѣкакъ паднало въ бѣдж. Най-сетиѣ найдѣ едно дърво, на кое-то при кореня събра нѣколко сухи листіе, и на тѣхъ твърдж постелкѣ лѣгна да спи.

Но той частъ вѣтръ-тъ, кой то слазяше отъ горы-ты съ устремленіе, начна да голѣмѣе и да разлюлява дръвеса-та, кои то не можяхъ веке да го пазятъ отъ вихрушкѣ-тъ. Кукомѣвки-ты выкахъ изъ дълбочины-ты на дубравѣ-тъ, и прилѣпы-ты біехъ крылата си надъ главѣ-тъ му.

Прѣмина много врѣмя безъ да може Неискуство да земе нѣкое упокоеніе. Много скръбны мысли испълнихъ ума му; крехки-ты му ставы истинахъ отъ студа; пласахъ го необыкновенны-ты нему гласове на ноцны-ты птицы; и когато най-сетиѣ заспа, стреснуваша ся на сънъ-тъ си съ смѣтителны снуванія. По нѣкой пѣть му ся струваше че глѣда невинныя-тъ си братъ заспалъ на мягкѣ-тъ трѣвѣ утвърденъ отъ ноцныя вѣтръ съ гѣсты-ты и сѣнкавы-ты дръвеса на долино-тъ; а по нѣкой пѣть че идеше при него добрый пастырь, кой то го выкаше съ жѣстокъ гласъ и го глѣдаше съ ухиленъ поглѣдъ; пакъ ся събужда растреперено, струваше му ся че го гони лвъ-тъ, и че е почти въ уста-та му.

На утро-то, дойдохъ да го посѣтятъ по-